

3 1761 04569890 9

PE
153
S4
1870
c. 1
ROBA

TORONTO

DE
ANGLOSAXONUM ARTE METRICA.

DISSERTATIO INAUGURALIS
QUAM
CONSENSU ET AUCTORITATE
AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS
IN
ALMA LITTERARUM UNIVERSITATE
FRIDERICA GUILIELMA
AD SUMMOS
IN PHILOSOPHIA HONORES
RITE CAPESSENDOS
DIE I. JUL. A. MDCCCLXX
H. XII
PUBLICE DEFENDET
AUCTOR
HERMANNUS SCHUBERT
CUSSALINENSIS.

ADVERSARIORUM PARTES SUSCIPIENT:

E. STEINMEYER, DR. PHIL.

E. REINITZ, STUD. PHIL.

J. KANITZ, STUD. PHIL.

280 35-
25/11/92

BEROLINI,
TYPIS A. W. SCHADII.

CAROLO CONRADT

AMICO.

Perquam pauca sunt, quae adhuc temporis viri docti constituerunt de arte metrica et Anglosaxonum et veterum Saxonum. Post enim Schmellerum, qui e versibus Saxonicae evangeliorum harmoniæ unam legem ad alliterationis conditionem pertinentem enucleavit (Abh. d. bair. Acad. B. 4; 1847) eamque ne satis quidem accurate nec ita, ut rem absolveret; nemo huic rei operam navavit, nisi M. Heinius, qui paucas observationes metricas ad alteram suam Beovulfi editionem addidit, ita tamen, ut ne conaretur quidem eas certis documentis probare et confirmare. Itaque operae pretium mihi visum est, quibus legibus metricis utrique Saxones in componendis suis carminibus uti solerent, accuratius, quam adhuc factum est, in quaestionem vocare et, quantum possem, diligenter describere.

Qua in quaestione hanc viam ingressus sum, ut primum e Beovulfo et Caedmoniana genesi et Cynevulfiana Elena firmas quasdam leges enuclearem et certis documentis probarem, deinde, quantum hae leges valerent in ceteris quoque carminibus perscrutarer. Sic

quaestione de Anglosaxonum metris ad finem perducta
transivi ad veterum Saxonum artem metricam trac-
tandam. —

Numeri, quibus singulos versus designabo referendi
sunt in Anglosax. carminibus ad Greinianam, in evangel.
harm. Sax. ad Heinianam editionem.

Caput I.

De Anglosaxonum re metrica.

§. 1.

In unaquaque quaestione rem recte tractaturi est proficisci ad ignotas adhuc res cognoscendas a notis jam atque accurate expositis. Itaque cogitantibus nobis de Anglosaxonum arte metrica describenda, leges, quibus veterum carminum theodiscorum versus adstricti sunt, jam dudum a Lachmanno inventae atque definitae, quantum etiam in Anglosaxonum poëmatis valeant, quaerendum est. Et primum quidem omnium in Anglosaxonicis carminibus exstantium versuum magnam partem eodem numero eademque mensura, qua meridionalium Germanorum versus, conformata esse, neminem fugit.

Beóv. 26 Hím pá Scýld gevát

36^a mærne be mäste

85^a äfter válnîðe

42^a on flôðes æht

1636^a éarfoðlice

2175^b pone þe hím Véalhþeóv géaf

Gen. 676 beran on þinum bréostum

899 ôðr þät ic frácoðlice

quales versus in singulis paginis saepe occurrunt.

Exstant autem praeterea permulti, in quibus regulae quaedam a veteribus poetis theodiscis et maxime ab Otfrido observatae laedantur.

§ 2.

Ac primum quidem in meridionalium Germanorum versibus syllaba, quae minorem accentum habet atque in brevem vocalem desinit, nisi ei altera gravis succedit, aut, sicut in clausula ac caesura fit, intervallum moram addit, ictui non sufficit. Quod non ad Anglosaxonicos versus pertinere facillime nobis persuademus, quum plurimis locis illius generis syllabae reperiuntur ictu instructae.

Quas tamen syllabas non cuiuslibet generis vocabulorum, sed potius certorum modo esse infra videbimus. Nunc autem nonnullos versus, in quibus illa lex non observata apparet, ita enumerabo, ut primo loco tales afferam, quales verbis Anglosaxonicis in veterem dialectum theodiscam transversis ad eandem regulae severitatem, quam Otfridiani versus, adaptati evadant.

Beóv. 34 leófne péoden

184 þurh slíðne síð

Gen. 213^a ofer rúmne grund

Beóv. 35 beága bryttan

41 mãðma menigò

149 síðra sórga

474 gúmena ængum

Gen. 121^b metod engla héht

100^b ón vráðra gield

et cf. Beóv. 992 fela þæra väs

Gen. 1645 þára án väs

El. 285^b þæra bóða (cf. §. 4)

et Beóv. 75 mánigrè mægðè

158 béorhtre bôte

Gen. 907^b bráðrè eorðan

nusquam þære genitivus vel dativus sic usurpatur; id quod, num ratione quadam fiat, nescio

et Beóv. 395 síðe scyldas

214 béorhte frátvè

Gen. 119^a vónne vægás

Beóv. 415 leóðe mīne

599 leóðe Dénigea

et Beóv. 1478 áldrè linnàn (ahd. instrum. in -ô vel in -û)

934 þonne blóðe fæg

Gen. 58^a tórhte tíre

et Beóv. 70 þone ýldo bearn

124 hūðe hrémig

788 helle háftan

Gen. 132^b fórðbæro tīd

373 helle clommas

et in singulis omnium carminum paginis permulti eius generis versus reperiuntur, quos omnes enumerare super-
vacaneum est.

Sed non eae modo formae, quae in dialectum theodiscam transversae ultimam praebent longam vel pro una in fine syllaba accipiunt duas, verum etiam, quarum ultima antiquitus brevis est, itidem in Anglosax. versibus usurpantur, ita, ut in omnibus et substantivorum et adjectivorum et participiorum casibus ultima syllaba minore accentu instructa etiamsi ei altera gravis non succedit, tamen ictui sufficiat. Quam consuetudinem non mira-

bimur adverbia quoque ab adjectivis deducta sequi, ut quorum ultimas, quamquam jam in vetere dialecto theodisca breves sunt, tamen antiquitus longas fuisse constet.

Confer autem haec exempla:

- B. 12   þám éaforà vās
 1908   sægengà fòr
 Gen. 277^b   géongrà véorðàn
 B. 422   néaropéarfè dréáh
 465   fólce Dénigeà
 74   gódes ýrre bār
 815   lífigendè láð
 Gen. 14^a   béorhte blisse
 112^b   éce drihten
 323   vîte þoljæð
 et B. 898   víde mærost
 302   flóta stíllè bād
 Gen. 210^b   Fägerè léohte
 810   hâte scímeð

et tales versus exstant saepissime. Ut adverbia autem ab adjectivis deducta ita alia etiam non desiderantur:

- B. 121   géaro sônà vās
 743   sônà háfde
 Gen. 2764   sônà vúrðe
 El. 1031   Híe sônà þær

-
- B. 280   æfre vólde
 1314^b   æfre ville

Gen. 2223 æfre véorðe
 El. 572 æfre hýrdon
 cf. Gûðl. 612 et 986

B. 566 úppe lægon
 1570^b léóht innè stôð
 1617^b sé þær innè svéalt
 B. 2113^b hréðer innè véoll
 Gen. 369 úte véorðan
 415 úte mihte
 669 ýmbè hveorfan
 El. 52 hréfen úppe gól
 Gen. 831 héonone nú pá (cf. §. 3)

Saepe etiam sic usurpantur composita. cf.:

B. 1053 ýrfeláfe
 1495^a hilde-rince
 1511^a hilde-túxum
 726 eode ýrre-môð
 Gen. 38^a helleheáfas
 212^a vylleburne
 908 fāran fêðe-leás
 et multo saepius.

At nusquam vocabulis þonne, nefne, oððe et aliis eius generis licentia illa concessa est; neque, id quod gravius est, verbalium formarum, nisi participiorum, in Elena quidem ullum eius generis exemplum exstat; quae autem tria in Beóv. occurrunt, facile emendari possunt, quum v. 6^a (egsode eorl) objectum hic desideratur et v. 2344^b (heólde lange) si pro heolde levissima

mutatione scribis *gehcólde* recte conformatus evadat (cf. § 5). V. 131^a autem (*þolode þrýðsvýð*) verbis transpositis emendatur. Tamen nescio an hi versus ferendi sint propterea quod omnes in recentioribus carminis partibus leguntur (cf. H. Z. 1869.)

In Genesi enim Caedmoniana eius generis plura apparent:

114^b   *ánd lífðe her*
 1175   *Lífðe síððan*
 1559^b   *sólhte géornè*
 1931^b   *vúnodè síððan*
 2220   *môste þínre*
 2342   *vístè géarvè*
 2495^b   *stýrndè sviðe*

quos versus emendari ipse numerus eorum vetat, praesertim quum ne facile quidem emendari possint, Itaque a Caedmone quidem legis severitatem jam paulum remissam esse credendum est. Quod autem ad v. 2761 (*háfde vordbeót*) attinet, in eo verborum ordinem invertendum esse alia ex causa elucescit (cf. §. 8). — In ceteris carminibus perpauca huius generis exempla legi:

Andr. 1413   *ánd cvæðe þús*
               474   *íc vîlle þe*
 Jul. 29   *hógðe géornè*
 et Cri 310   *vênde sviðe*

quo in versu post *vênde* supplendus est nominativus *he*. Jam fieri non potest, quin quaeramus, utrum Otfridianus usus, quo brevi syllabae minore accentu iustructae, ut ictui sufficiat, alteram gravem succedere oporteat, an Anglosaxonum principalis sit et a veterrimis Germanis adhibitus.

Ac primum quidem in evang. Harm. Saxonica eandem, quam in Anglosax. carminibus consuetudinem regnare, cap. II. demonstrabo. Tum in carmine, cuius titulus est „Muspilli“, apparent versus: 20. Kérnò túoè 21. hártò wíse 54. mánò vállit, quos emendandos esse Müllenhoffius in libello suo de carm. Wessofontano p. 14 censuit. Tamen nescio an et Anglosaxonum et veterum Saxonum versuum analogiam magis sequendum sit, quam usum Otfridi: cui quum in aliis quoque „pressam antiquorum simplicitatem citius reliquerit maioremque numeri, aequabilitatem adfectaverit“ etiam hanc versus componendi brevitatem offensionis aliquid habuisse facile credas. Quod factum esse equidem certissime censerem, nisi me hoc redderet cautiolem, quod, ut modo demonstravi, licentia illa, ut substantivis et adjectivis et adverbis, ita nec verbalibus formis nec vocabulis nefne, oððe, þonne etc. conceditur. Quod quum eodem modo in Saxonico poemate se habeat, licentia profecta videtur a formis antiquitus ultimas syllabas praebentibus longas, deinde extenta esse ad alias quoque, quae, quo habitu erant, earum analogiam facillime sequerentur. Sic casus in brevem syllabam desinentes in analogiam casuum antiquitus in longam syllabam desinentium, adverbia uppe, ùte, æfre inne, sôna in analogiam adverbiorum antiquitus in ô desinentium cecidisse satis probabile est. At verborum eae formae, quae antiquitus clauderentur longa syllaba, multo pauciores fuerunt contra magnam brevi syllaba clausarum copiam, quam ut hae in illarum analogiam cadere possent. —

Ceterum cave, ne versus de quibus hac paragrapho disseruimus, non quatuor sed tres ictus habere credas; quae sententia quam falsa sit, ut ex eo ipso, quod et verbales formae et vocabula nefne, oððe etc. licentiae illi non cedunt, ita certissime ex eo patet, quod vocabulum, cuius syllaba radicalis brevis sit, sic non usur-

pari, aut, si usurpatur, tamen emendandum esse infra ostendam (§. 5).

§. 3.

Transeo ad aliam regulam, ut in theodiscis poëmaticis ita non plaue et quaque condicione iu Anglosaxonicis valentem.

Etenim quae lex in illis observatur, ne monosyllabum vocabulum brevi vocali clausum syllaba gravi non succedente ictui sufficiat, eam apud Anglosaxonicos poëtas in nonnullis vocabulis laesam reperimus. Ac primum quidem me et pe dativos ictum ferentes syllaba gravi succedente carere posse certissime constat. Nam in versibus

B. 563^b pāt hie mé pégon

1482^b pé he mé séalde

et B. 365^b víðr pé móton

426^b íc pé nú pā

(et cf. 657; Cri 1513; Jul. 54, 84, 137, 358, 524, 412, 463, Gûðl 1204, Andr. 1331) me et pe dativi alliteratione sunt coniuncti cum aliis prioris hemistichii vocibus, ita ut ictum non ferre possint. Quare etiam hi versus pro recte conformatis habendi sunt:

B. 2101^a Mé pónne vālræs

1175^a mé mán sǣgde

Gen. 2518 lýfaðr mé pær

2850 ánd pé læde míd

1754^a gíf pé ænig

quales versus saepius occurrunt. Neque minus he nominativum syllaba gravi non succedente ictui sufficere ex alliteratione manifestum est. Nam

B. 305^b pónne hé sýlfa

he iunctum est cum gehêdde et heofenum; quam ob rem etiam hi versus recte conformati evadunt:

B. 155^b hé éft âstôd (cf. §. 5)

2077^b hé fýrmest lág

2855^b þeáh hé ñðe vél

762 þær hé méahte svâ

Gen. 1566^b Hé lýt ongeát (§. 5)

2832 þât hé vólde svâ

Andr. 512 hé þeódum scéal

et sic plures.

Sed ut post me et þe et he, ita post ve et ge nominativos syllabam gravem opprimi posse ex alliterationes quidem condicione nusquam patet. Tamen haud scio an v. B. 941^a þe vé éalle (cf. §. 5) ferendus sit; praesertim quum etiam v. 2800 (frémmað g é nú) ab editoribus recte videatur emendatus esse e libri ms: fremmað gêna.

et confer. praeterea Andr. 747:

gé monetígeað

Quod autem attinet ad þu nominativum, cui editores in libris brevem tribuerunt vocalem, docet ipsa anglica forma t hou de brevitate vocalis ne cogitari quidem posse; et in Anglosax. carminibus þu persaepe pedem metricum explet sine insequenti thesi:

Gen. 2480^b vilt þu gíf þú móst

Andr. 557^b gíf þú cúnne

quibus in versibus þu alliteratione iunctum est cum aliis prioris hemistichii vocibus, et praeterea confer.:

Gen. 1832 Sága þú Sárra

2174 hvät gífest þú mé

2642 hvät þú æfre

Andr. 174^a þû sceált fêran

Iul. 54 et 520 svâ þû nû pâ
et sic saepe.

Cujus generis in carm. de Beóv. nullum exemplum exstare quin forti debeatur nemo erit, qui dubitet. Neque magis iu, nu, bu, tu, vocibus, ut quae saepissime thesi insequenti careant, quidquam obstat, quominus longas vocales tribuamus. cf.:

B. 2459 gómen ín géardum | svylce þær iû vâron

Seel. 60 ne nân pára gôða | þé þû iû áhtest
et de nû

Gûðl. 20 ófer pá nîðas | þé ve nû dréogað

et Beóv. 3102 úton nû éfstan

426 íc þé nû pâ

657 búton þé nû pâ

Gen. 831 heonone nû pâ

et sic multo saepius.

et de bû et tû:

Gen. 574 ón bréostcôfan | svâ vit him bû tû

847 ac hie ón gebéd féollon | bú tû ätsómne

cf. Cri 1326, Phoen 402

El. 605 tíréadig evên | þé synt tû géaru (§. 4).

In carm. de Beóv. autem omnino bû et tû vocabula nusquam leguntur.

§. 4.

In veterum Germanorum vocibus proxima post syllabam brevem accentu instructam ipsa accentu caret. Quam legem ut ipsum Otfridum in fine versuum quamquam rarissime neglexisse apud omnes constat (cf. de carm. Wessof. p. 13; Müllenh. et Scherer, Denkm. p. 318 et confer. etiam Lachmann ad Nibl. 118): ita in Anglo-

saxonicorum versuum fine saepissime exempla occurrunt, qualia sunt

géârdagum vel cúman.

Confer. haec exempla:

B. 1^a Hvät ve Geârdena

1^b in géârdagum

31^a leóf landfruma

285 on héah-stede

Gen. 99^b and úprodor

813^a tō scūr-sceaðe

1020 tō feorhbanan

et B. 13 þonne víg cúme

376 heard hér cúmen

319 víð vráð verod

262 vás mín fāder

838 gúð rinc monig

Gen. 57^a his feond friðo

107^a stíð-frið cining

120^b ofer hólme boren

1728^a vlitebeorht ídes

cuius generis in carminum singulis paginis multa exempla exstant. (cf. Cap. II. §. 2).

At trisyllaba vocabula, quae non sint composita habeantque paenultimam brevem hoc modo in versus fine tribus ictibus instructa perpauca legi et ea, quibus certissime constituitur in universum huius generis vocibus ab Anglosaxonibus tres accentus non datos esse. Sunt autem haec:

Gen. 709^a fyren-earfeða

Cri 1266^a atol-earfoða

Cri 1411^a māgen- earfeðum

Cri 1453 yfel earfeðu

Guðl. 448 et 528 við earfeðum

Guðl. 1038^b nís me earfeðe (§. 8)

Cri 1172 þær he earfeðu

et praeterea:

Andr. 607 ánd bôceras

et Cri 390^b habbað folgoða (§. 8)

et Gûðl. 387 in mýnsterum

Gen. 2527 téng récene.

Quibus exemplis oculis leviter perlustratis quis est, qui non videat earfoð vocem proprium aliquid, quo ad hoc accentuationis genus apta reddatur, in se habere? Et profecto non dubito, quin refugiendum sit ad theodiscam formam arbeit cuius casus, ut qui paenultimam habeant productam, tres accentus ferre possunt. Est igitur detrita tempore altera earfod vocis syllaba, remansit tamen antiqua accentuatio (cf. p. 62). Quod idem pertinere ad bôceras formam facile credas respecta theodisca forma buochâri. Neque minus fuit antiquitus altera folgoð vocis syllaba longa, quia folgoð deducendum est de folgôn (ags. folgjan) cf. Gram. III, 525.

Demptis igitur his exemplis restant mýnsterum et récene, quorum vocabulorum prius, ut illatum ex aliena lingua in Germanicam, quod non cedit Germanicis legibus ad accentuationem pertinentibus, quid est, cur mireris? Alterum autem récene plane incertum est, an Germanicum sit, necne, et quae eius sit etymologia. — Qui praeterea versus in Beóvulfo 1455 exstat: mǎgenfultuma facillime emendari videtur verbis insequentis

versus þät him adsumptis. An fultum et fylst voces pertinent ad latinum verbum fulcire? —

Omnes autem, quos hac in paragrapho adhuc tractavimus, versus cave ne ternarios esse credas; quippe quos quaternarios esse, ut ex eo ipso patet, quod trisyllabae voces, quae non sint composita, licentiae illi non cedunt, ita luculentissime ex huiusmodi versibus:

B. 1856 Géata léódum | ánd Gárdenum

B. 2341 línd víð líge | scéolde lændaga

Gen. 513 ufan álvalda | néle þû éarfēðu etc.

quibus in versibus, si legas Gárdenum vel éarfēðu in alia quadam lege ad alliterationem pertinente, de qua §. 8 disputabo, peccas. Praeterea versus ternarii in unam syllabam longam atque ictu instructam desinentes non exstant, aut, si exstant, sunt speciali quodam, de quo excusationem petant, habitu (cf. §. 5).

Atque etiam verborum praerita, qualia sunt eardode, þancode etc. eadem, quam modo exposuimus licentia adhibita saepissime tribus uti accentibus in fine versuum, non mirum est, quum eorum principales formae fuerint þancôde etc. Cf. Beóv. 560:

préatedon þearle | ic him þênode (§. 8)

Gen. 2106: gódes blétsunge | and evâ gyddode (§. 8)

et B. 132^b lást scéávedon

144^a svâ ríxode

166^b Héorot éardode etc.

Quorum praeteritorum quum nusquam exemplum appareat, quod talem accentuationem in versu non patiatur, etiam versus, quales sunt B. 1573^b:

váepen háfenade

B. 1663 oftost ríxode etc.

ita legendi videntur, ut praeteritis tres tribuantur accentus. — At eorum, quorum stirps antiquitus non in ô sed in i desiit, praeteritorum unum eius generis exemplum reperi:

Gen. 2840 burh timbrede

quod, quamquam paenultimam habet antiquitus brevem, tamen ferendum esse puto et excusari eo, quod ante r consonantem vocalis per syncopen oppressa est (tím-bérede). cf. p. et p. et cf. Hêl 5243^b hugi twíflida (pro: twífelida) et vide ad ea, quae in sextae paragraphi fine pluribus dissero de remanente tali vi vocalis quamquam per syncopen iam oppressae. — p. 83. Jam num illa accentuationis licentia medio quoque versu concedi debeat, quaestione hoc loco praetermissa, ut qua de re loco de versu ternario absoluto demum recte disputare mihi videar posse, ad aliud quoddam genus et ipsum ad accentuationem pertinens transeo.

Ut igitur in fine versuum dágum et feorh-banan et alia eius generis procedunt, ita etiam trisyllabis, quae primam habent brevem, secunda longa interdum non caret accentu, quo efficitur accentuatio descendens; cui tamen licentiae certa tantum vocabula cedunt. Ac primum quidem sic cyning vocabuli casus et in omnibus Anglosax. poëmatibus et in evang. harmonia Saxonica usurpantur, et maxime in compositis:

cf. B. 2 peód-cýninga

B. 1039 heáh-cýninga

1155 éorð-cýninges

2503 Frés-cýninge

3094 peód-cýningas

Gen. 237 héofon-cýninge

(cf. 494, 505, 659, 666 et multo saepius)

Gen. 1974 folc-cýningas

2883 gást-cýninge

El. 624 ráðor-cýninges

1174^b eor cýninges; et sic saepius

et cf. Beóv. 1210 féorh cýninges

(cf. Cri 1087. Gûðl. 589 etc.)

Deinde participii berend casus in compositis (cf. Cap. II. §. 2).

Gen. 1060^a svéord-bérende

1145 ræd-bérendes

1955 féorh-bérendra

El. 1282 réord-bérendra

Cri 381 et 1025 réord-bérende

Cri 1369 réord-bérendum

atque simile est, quod bis in Beóv. exstat

372 et 535: cnihtvésende

et Cri 350 éfen-vésende;

quibus tamen exemplis non par habendus est versus Cynevulfianus

mäðel-hegende Andr. 609, 1098; El. 279

quia Greinius in glossario verbo hêgan iure et merito tribuit vocalem productam. Verbum enim hêgan idem esse ac normannicum heyja docet ipsa formula þing gehêgan, quacum fac compares Saem. Edd. Harbarðsl. 30⁴ (ed. Lünigianae) þing hâðak.

Sed cedunt licentiae illi formae onette, onetton, oretta, onetteð.

B. 306 guman ónetton

1803 scaðan ónetton

2538 rôf óretta

Gen. 1985 Háleð' onetton

2533 pá' onette

2872^b and' onette

Phoen. 217 hréóh' onetteð

Phoen. 455 forð' onetteð

Seef. 49 voruld' onetteð

Gûðl. 541 gódes' orettan

quibus in versibus formas onette etc. revera tribus uti accentibus docet Gen. 2872^b

éfsté pá' svíðe | and' onette

ubi, si pro onette legas onette falsa alliterationis condicio procedit (§. 8). Quam ob rem etiam B. v. 1532 non: ýrre' orettà legendum puto, sed ýrre' oretta.

Neque iam ándsvaróde praeterito saepissime hemistichium expleri miraberis, quippe quod simul et praeteritorum, qualia sunt páncode etc., et eorum, quae modo exposuimus, exemplorum analogiam sequi facillime intelligatur. Cf. B. 258^b, 340^b, Gen. 827, 872^b, 896, 2136, El. 396 et multis aliis locis. Quem autem habitum svarode praeteritum, eundem praebet hlifade, cuius primam syllabam brevem esse evenit e forma B. 1799 exstante hliuade. Haec enim forma docet f consonantem in verbo hlifjan non principalem esse, sed mutatam et antiquiore b. Neque f consonans, si respondet antiquae b, apud Anglosaxones syllabam positione efficit longam. Cf. Gen. 308:

pá' englas' úfon on helle

Gen. 1777 fíf' and' húnd-seofontig

Cri 202 heofenes héáhengel

Cri 1110ª svâ' him mid nâglum purhdrifan.

Quae omnia quum ita sint facile intelligas eiusdem fere generis atque versus ándsvarode haec esse exempla:

B. 1898 mást hlífade

81 se le hlífade

Andr. 843 hléoðum hlífodun

et Phoen. 23ª héáh hlífjað (pro hlífgeað cf. §. 5).

Venio nunc ad id accentuationis genus, cui Lachmannus indidit nomen „schwebende betonung“, quodque Anglo-saxonicorum quoque versuum et initio et in fine occurrit, quamquam multo rarius, quam in Saxon. evang. harmonia et in theodiscis carminibus. Nimirum Anglosaxonum lingua tam detrita iam erat, ut rarissime cogerentur voces hac via quasi per vim breviores reddere in versibus recitandis.

Ac primum quidem initio haesitans accentuatio exstat his in versibus:

B. 1426^a ^{sellice} sædracan

2173^a ^{vrätlicne} vundor-máððum

Cri 1011 ^{vundorlic} ofer véredum

Beóv. 1197 ^{nænigne} ic únder svégle

Gen. 2175 ^{teónvít} of písse stôve

1912 ^{freó-manna} tô frófre

156^a ^{vídlong} ne vegas nytte

Gûðl. 943 ^{nihthelma} ganípù

Andr. 1017 ^{æghvæðer} ôðerne

Jul. 459 ^{micelra} mânvéorca

618 ^{cleopade} pá for corðre

Et bisyllabae voces cum haesitante accentuatione
legendae videntur his in versibus:

Byrhtn. 96ª vōdon pā vālvulfas

Wander. 85 yððe svā þísne mǫððangard

Gen. 246ª hāfðe se éalvéalda

Cri 968 eorðan mid hīre béorgum

Wander. 14 healde his hōrdcōfan.

Deinde, quae in fine versus apparent exempla ad certas
modo formas pertinent; ac primum quidem ad gerun-
dium:

B. 473 Sōrh is mé tô sécganne

1723 Vúndor is tô sécganne

2093^a Tô lāng is tô récenne

1941ª ídese tó éfnanne

2562 sáce tó sēcenne

Gen. 279 héarran tó habbanne

Andr. 1162 béornas tó brúcenne

Andr. 1483 mícel is tô sécganne

(contra confer. Gûðl. 503: mícel is tô sécgan)

Andr. 1691 sār tó gēþoljenne (cf. Cap. II. §. 2)

Et item usurpantur adverbia in — līce desinentia

B. 232 fýrd-séaru fúslīcu

Gen. 2103 Ábrahám árlice (cf. Cap. II. §. 2)

Gen. 652 þe he hīre svá vārlice

Accedunt composita in — scipe desinentia:

Gen. 485 dreámas ánd driht-scípes

El. 356 féódun þurh féond-scípe

Beóv. 3174 éahtodun éorl-scípe

(cf. Cap. II. §. 2 exempla, quae e Saxonico poëmate collegi.)

Et Cri 392^a pāt hy mōtan hīs ātviste

cf. Otr. II, 7, 22 sie núzzun théra heímwisti

Jam restat, ut hos Beóvulfi versus afferam:

1177^b brúc penden þū mōte

1224^b Vés penden þú lífge

1859^a vésan penden ic véalde

in quibus quid de penden coniunctione dicendum sit, non certum habeo. Tamen quum priorem syllabam accentu instructam esse doceat B. v. 2649 penden hit sý haud scio an haesitante accentuatione adhibita legendum sit:

brúc penden þū mōte etc.

§. 5.

Anglosaxones in carminibus suis non quaternariis modo, sed etiam ternariis versibus usos esse, multi iam affirmaverunt. Tamen num cuiuslibet formae ternarios versus an certae tantum adhibuerint, adhuc nemo in quaestionem vocavit. Sed iam Heinium non fugit permultos exstare versus, qui, quum ternarii sint, pro quarta arsi habent thesim praefixo aliquo expletam.

Confer. haec exempla:

1) (in quibus thesim praefixo expletam una arsis antecedit)

- B. 22 éft gevúnigen
 23 vilgesîðan
 45 forð ousendôn
 244 cuman ongúnôn
 563 mân-for-dædlân
 Gen. 4 héáh-gesceafta
 6 ór gevorden
 2277 sómed âbregde

(et sic multa in singulis omnium poëmatum paginis).

2) (in quibus thesim praefixo expletam duae arses antecedunt)

- B. 107 pone cvealm gevræc
 259 vord-hord onléac
 759 uplång âstôð
 915 Híne fyren onvôð
 Gen. 111 þurh vord gevearð
 317 sum hárd gesvinc

(et sic multa in omnibus poëmatis).

3) (praefixo expletur anacrusis)

- B. 34^a âlêdon pâ
 220^b gevâden hæfde
 355 âgífan þenced
 2900 gevégan scéolde
 2186 gedôn volde
 3157^a gevorhton pâ
 Gen. 100 geseted vúrðe
 229 beligeð úton
 249 fulgân völden
 1203 geteled ríme

et sic saepius.

Quorum omnium exemplorum ultimo loco propositis
similes sunt hi versus:

B. 2619 ^b	âbredvade
Gen. 1505	geblétsade
2752	gestigðode
2233	geþáfode
115 ^a	gestaðelode
El. 839	geþróvade
792	geópenie
1102	geópenígean
1010 ^a	getímbrede (cf. p. 16)

cf. Andr. 1514, 1520, Cri 208, Jul. 717, Andr. 380, Jul. 448 etc. Cuius generis plurimi exstant in Cynevulfianis poematis, rariores in genesi. In Beóvulfo autem quod non plus unum exemplum apparet, id docet hanc versus componendi consuetudinem apud Anglosaxones non semper regnasse sed paullatim et gradatim irrepsisse; quod eo quoque confirmatur, quod in Saxon. evang. harmonia prorsus nullum reperitur. Cf. Cap. II. §. 3. —

Sed ut talibus in versibus thesis praefixo, ita aliis quoque voculis et ipsis proclitice positae saepius expletur; quo pertinent ne, be, þe particula relativa, se articulus.

cf. Beóv. 50 et 162 men ne cūnnon

718 ær ne síððan

862 víht ne lôgon

941^b ær ne méahton

et cf. 1234^b, 1596^b, 1736^a, 2091^b

859 þátte súð ne nórd

cf. 3064^b, 2854^b

Gen. 179^b sâr ne mîhte,

1478^b seó éft ne cóm

2518 ne móton víť

cf. 190^a, 1394^b, 1444^b, 2180^a, 2443

606^a ne sceávide

et sic multo saepius in omnibus carminibus.

et de be

B. 566 be ýðlâfe

1574^a heard be hiltum

1950^b be fâder lâre

Gen. 1370 be godes hæse

1921^a be Jórdane

947^a be fréan hæse (sic saepe)

El. 505 be nâman hâten (cf. 562)

(cf. Jul. 720. Andr. 558. Andr. 571, 233, 1063. Gûðl. 337 et saepius).

De se

B. 2977^a Lêt se hearda

2587 păt se mæra

86 se ellengäst

Gen. 2839 pær se hâlgâ

1862 pâ se éadgâ

1169 se frumgârâ

cf. 1188, 1624, 222, El. 503, 928. Cri 99, 269^b, 967, 441. Gûðl. 735. Phoen. 261, 354^b.

De pe

Gen. 3140 pe heofona ís

2362 pâm pe gên nís

707 pe him păt víť

Gen. 644^b þe þát láð treóv

El. 903 þe mǫnnè eft

Cri 1554 éarm þe éadig

Gûðl. 962 þátte meáhte him

(þátte est = þát þe)

quibus exemplis etiam

B. 355^a þe mé se góða

et Gen. 944^a þe hé ne cûððe

quamquam in altero se, in altero ne exstat, adnumerandos infra videbimus. De B. v. 941^a autem (þe vé éallè) §. 3 disputavi p. 22.

Jam fieri non potest, quin quaeramus, num, quas leges superioribus paragraphis in quaternariis versibus exposui valere, eadem ad ternarios quoque pertineant. Atque accentuationis genus, quale est dǫge et Gârdenum in ternariorum, de quibus adhuc disseruimus, versuum fine rarissime exstat. Etenim praeter versus, velut âbredvade etc., quos supra iam attuli, haec tantum exempla reperi.

B. 288 gescáð vitan

424 forgránd grámum

1395^b gepýld háfa

708 æe sýn-scaðða

2263^b ne gôð háfoc

Gen. 1209 on genímið

1553^a folc gelúðon

El. 578^b bæl fornímið

706^a ne léng hélàn

quibus e ceteris carminibus adde: Byrhn 109^a, Jul. 367, 628, Seef 82, 83. Phoen. 18, 22.

Tales versus Saxon. evangel. harmoniae poëtam non finxisse, sed potius consilio et ex industria vitasse demonstrabo Cap. II. §. 3.

Quod autem ex eo ipso, quod haec accentuationis licentia in iis rarissime procedit, facile intelligitur, versus illos ternarios severioribus, quam quaternarios, legibus adstrictos esse, id certissime patet ex alia quadam re.

In quaternariis enim versibus quum non modo apud Anglosaxones, sed etiam apud meridionales Germanos syllaba brevis, cui altera gravis succedat, omnibus locis ictui sufficiat, tamen in ternariis illis proxima ante thesim praefixo vel proclitico expletam arsis oportet longa sit vel in consonantem desinat. Cui regulae subtili in carm. de Elene et de Beóv. prorsus nullus versus repugnat. Quae autem in Caedmoniana genesi exempla primo obtutu videntur resistere, talia sunt, ut lex non laesa sed potius certissime confirmata evadat. Ac primum quidem hi versus simili utuntur habitu:

697 nīedè onfón

1759 éallè onfòð

2040 væpna onfón

2918 sēlfà onfón

2330 Hé onfón sceal

953 árna ontéón

et adde: Andr. 783 gāstè onfón

in quibus contractae formae onfón et ontéón, quin, si non pronuntiandae sint, ut dissolutae onfáhan ontéóhan, tamen in versu pro dissolutis cedant et ad versum fingendum eandem, quam illae, vim habeant, non dubitabis satis cogitato, quod mox infra de talibus formis disputabo. Quam ob rem illi versus non ad ternarios pertinent, sed ad quaternarios atque horum

leges sequuntur. Quibus demptis duo tantum regulae repugnant, quos emendandos esse luculentissime patet ex aliis quoque, quae offensionis aliquantum praebeant.

Horum enim in altero, v. 2693^b (lāre gebéarh) lāre vox crux est interpretis; et quam interpretationem Greinius exhibet (Gloss. II sub lār No. 5) „mit List“ ut alio, quo lār vocabulum aequè usurpetur, loco non confirmat, ita quomodo e primitiva vocis vi deduci possit, equidem ego nequaquam video. Quod quum ita sit, ante lāre aliquid censeo oppressum esse. Atque „be heortan lāre“ a loci sententia videtur non alienum esse („wie mir mein herz riet“ cf. be fāder lāre etc.).

Neque minus alterum versum 2189^b (hýrste gerím) puto aegrotare.

Versus enim 2189 et 2190 in Greiniana editione sic procedunt:

2189 Sceáva heofon! | hýrste gerím

2190 ródores tungel.

quo loco hýrste vox sine ullo attributo idem significat, quod „ródores tungel“; id quod fieri posse nego atque pernego. Quem autem locum Greinius ad lectionem suam probandam affert (Glossar II, 133) ex eo prorsus nihil efficitur. Est gen. v. 956 „hýrstedne hrôf hâlgum tunglum“, ubi hýrstedne participium satis definitum est verbis hâlgum tunglum.

Accedit, quod tales versus, qualis est sceáva heofon, si non plane a Caedmoniano usu abiudicandi sunt, tamen ne cupidius eos amplectamur, cavere debemus. Cf. §. 2 p. 8.

Et in versu sceáva heofon non verbalis modo forma sceáva sed etiam heofon vox duobus instructa ictibus offensionis aliquid habere videtur, quum versus, in quibus simul utraque licentia locum habeat, nusquam

non versibus, quales sunt mén ne cúnnon et páer se háлга etc. adnumeraverim; scilicet in iis, nisi anacrusim þe particula expletam haberent, arses me et he ante se et ne theses nullo pacto ictui sufficerent. Atque eiusdem fere generis est

v. Gen 2845 se ríca ongán

qui si anacrusi se articulo expleta careret, non minus false conformatus procederet. Et in ceteris carminibus legi haec eius generis exempla:

Gûðl. 22 þe hé ge'sette

Gûðl. 483 se lífa gehväs

Andr. 302 ne víra gespánn.

Confer autem, quae de regulae modo explicatae ratione, quae difficile videtur intelligi posse, dissero Cap. II. §. 3. —

Jam num Anglosaxonici poetae ternaria hemistichia thesi aut alia, atque praefixo vel proclitico expleta, aut nulla adhibita finxerint, in quaestionem vocandum est. Versus autem, in quibus tractandis haec quaestionis pars versatur, singillatim perstringam; et ita, ut primum de iis disseram versibus, qui praeter tres arses aliam, atque praefixo vel proclitico expletam thesim habere videntur.

- 1) Beóv. 332, 481, 363, hemistichium occurrit oret-mecgas, et item Andr. 664, et Eádveard 11^b oret-mäcgm; quibus in versibus oret vocabulo duos accentus tribuere non dubitabis respecta, de qua §. 4 disputavi, óretta et ónetton formarum accentuatione.
- 2) B. 1036^a editores exhibent hemistichium fäted-hleóre et Andr. 478^a fäted-sinces. Sed fäted neque fäted scribendum esse et hoc participium ad gothicum verbum fêtjan (χοσμεῖν) pertinere

Müllenhoffius magister me docuit in schola de Beóvulfo habita. —

- 3) B. 673, 1697 írena cýst; sed cf. 802 írenna et 2338 eallírenne et cf. 2683, 1888.
- 4) Beóv. 949 níve sibbe et 2595 nivan stefne; sed cf. 1789 níóvan stéfnē.
- 5) Beóv. 463 et saepius: Gûðdena folc. sed formis Denia et Denigea (2125, 271 etc.) respectis Gûðdena voci tres accentus tribuere non dubitabis; nec minus dativus v. 783 Nor denum stôð et Eádm. 8^b Denum væron de i vocali antiquitus post n posita excusationem petit. —
- 6) Beóv. 1544^b vitig drihten (Cri 226, Andr. 744) sed cf. v. 1842 vittig drihten.
- 7) Beóv. 1124 bega folces quo in versu bega genitivum duos habere accentus docet normannica forma: beggja. Neque minus in Gen. 976^a begen brohton nominativi begen ultima ictum fert. cf. formas tvegen et goth. tveihnai ahd. zwênâ, et syllaba beg- respondet gothicae bai-.
- 8) Beóv. 207 fiftēna sum; 1582^b fiftēne men; Gen 1165: ánd týne eác; Gû l. 908 fiftynnu geâr. quibus in versibus nihil obstat, quominus tēne et týne scribamus, quum nullo loco prioris syllabae brevis confirmetur. Cf. autem ahd. zehan, as. tehan, goth. taihun.
- 9) Beóv. 2558 hrúse dýnede cf. Runenl. 132 heard hrusan fäst et Wanderer 102 hruse bindeð. Seef. 34 hrím hrusan bond; quibus in versibus hruse vocis prior syllaba habenda est longa, quippe quae nusquam brevis efflagitetur. Accedit, quod si brevis esset, hrose forma appareret.
- 10) B. 3015 äled peccēan, 3125 äled-leóman. Gen. 2901 äled veccean. Walfisch 21 äled vec-

ceað. Phoen. 361 þurh äled fýr Salom. 129
äled lætað. —

äled vocabuli etymologia obscura est; neque minus obscurum, quam rationem habeat ad Saxoniam formam eld (et an: eldr), quum pro anglosax. äled in Saxonica dialecto exspectemus elid, vel alid: Accedit quod Dan. 254 forma alet occurrit, quae, quam rationem ad äled habeat, non melius intelligo. Sed Anglosaxones äled vocis priore syllaba, ut longa, usos esse, ut ex eo, quod eius breuitas nusquam necessario efflagitur, ita maxime ex infinitivi onälan forma (Jul. 580) elucescit, quia, si Anglosaxones infinitivi illius paenultimam, ut brevem, sensissent, fieri non posset, quin forma onäljan aut onällan procederet. Ceterum ipso metro in Jul. 580 ád onálan commendatur longa syllabae älmensura. cf. p. 25. Quibus omnibus respectis facile adducimur, ut et äled, alet, eld substantiva, et verba älan, onälan, inälan non germanico esse origine censeamus, sed ex aliena aliqua lingua in Germanicam illata; quod si recte a me conclusum est, ne cogimur quidem, ut pro äled scribamus æled, quamquam sensisse Anglosaxones priorem syllabam, ut longam, concedendum est.

11) Gen. 1811 þrage síðvan Andr. 1600 þrage
hnâgran El. 1239 þragum þreodude.

Ut nullus totorum carminum versus þrage vocis priorem syllabam brevem poscit, ita eam longam esse certissime evenit e nominativi forma þrag vel þrah, quippe quae si radicalis syllaba esset brevis, þragu non esse non posset, sicut, gifu etc. Accedit, quod Raetsel 203 occurrit infinitivus þrägan (currere), cuius et ipsius stirpem Anglosaxones sensisse ut longam forma sua prodit, quae þreogan procederet, si stirps esset brevis, sicut leegan. Quum tamen þrägan verbum pertineat ad gothicum verbum þragjan confiteor me,

quo quis modo ex his angustiis effugiat, plane ignorare. Sed certum est praege duos ferre ictus. —

12) Gen. 1614 et 2550 unlytel dæl

El. 272 et 383 ymb lytel fæc

Gûðl. 185 purh lytel fæc.

quibus in versibus lýtèl voci duos ictus dando esse docent saxon. et theodiscae formae luttill et luzzil. —

cf. Gen. 2405 únlytèl spell in senario hemistichio.

E ceteris autem carminibus ad hanc quaestionis partem pertinent hi versus:

13) Jul. 539 hlæfdige mîn. El. 400 hlæfdige us;

sed cf. Ps. 122³ formam hlæfdígean et altschwed. degja = dispensatrix (Grimm Geschichte d. deutschen Sprache 663).

14) Jul. 626 earfeða dreág. Gûðl. 178 earfeða mæst. Gen. 180^a earfoða dæl. De earfoð voce quae iam disputavi, cf. §. 4.

15) Andr. 718 pās bremestan. Cri 387^b â bremende; Eáðgar 12^b bremes cyninges. Sed breme adjectivo tribuendam esse syllabam radicalem longam certissimum efficiunt formae verbales bremað Dan. 406 et bremende Cri 387 quae si haberent stirpem brevem, procederent bremmað et bremmende cf. getremman et hlemman et vemman et vêman.

16) Gûðl. 309 lāsast brûcan, qui versus nihil aliud, nisi luculentissime probat bono iure J. Grimmium lāsast superlativum cum gothico lasivôst-s comparavisse; ita ut lāsast reducendum sit ad lāsvāst.

17) Cri 1238 orgeate pær; Andr. 1571 orgete vearð. Sed non dubito scribere orgeâte et orgête (neque minus andgête) quum adiectiva hoc, quo orgeâte a gitan verbo, modo a verbis deducta cum longa vocali radicali plerumque fingi

soleant (cf. goth. *andanêms*, mhd. *genæme* etc.). Nihil autem offensionis habet, quod praeter *orgeâte* et *orgête* formas nusquam occurrit forma *orgæte*, sicut *ornâve* et *ornæve*, quum, quamquam *nâmon* et *næmon* etc. praeterita apparent, tamen praeter *geâton* et *gêton*, vel *geâfon* et *gêfon* nusquam reperiantur *gæton* et *gæfon* praeterita. Est igitur:

orgeâte:orgête = geâton:gêton

ornâve:ornæve = nâmon:næmon.

18) Andr. 1149 *pÿ lās scýldhâtân | sceaðan*
mihton: quocum versu fac compares 1049:

pÿ lās scýldhâtân | sceððan cômôn

ex quo mihi certissime elucescere videtur etiam in v. 1149 pro *sceaðan* scribendum esse *sceððan*, aut, id quod equidem malim, *sceaððan*. Est enim:

sceaððan:sceððan:scyððan =

gearvan:gervan:gyrvan.

Atque ut *sceaððan* formam malim scribere, quam *sceððan*, hoc loco adducit me forma quoque *sceaðeð*, quae exstat Ps. 907 et ad *sceaððan* infinitivum mihi videtur pertinere. Quod si recte a me expositum tibi persuasum est, facile intelligas cum Greinio de infinitivo *sceaðan* cogitari non posse, quum aliae, quae ad talem infinitivum pertineant, formae nusquam in totis carminibus occurrant (cf. Glossar II. 402). —

19) Beóv. 1777 singales *väg*. 190 singala *seáð*.

Led. cf. Cri 681 formam *vídgiellè*. —

20) Gen. 1743 *misserum frôd*

2345 *missarum frôd*

qui versus certo videntur probare missere vocem, ut viri docti coniecerunt, re vera compositam esse e *missi* et *jêr* vel *jâr*. Quam ob rem bono iure scribo *missèrùm* et *missârùm*. —

21) Beón. 494 þryðum dealle; Gen. 2238 hige þryde vág. B. 1931^b môð þryde vág. Cri 970 þryðum bärnað. Nihil obstat, quominus scribamus þrýðum etc. cum longa vocali; an: þrûð

Ut in omnibus, quos adhuc tractavimus, versibus ex vocabulorum quorundam accentuatione evenit, de ternariis hemistichiis non cogitandum esse, ita in vocabulis quoque, quae nunc breviter afferam, syllabam radicalem habendam esse longam iam dudum ab aliis visum est. Sunt autem haece:

Pro väre ubique være legendum est, ut Otfridiani wâra usus docet. Pro Huga: Hûga (B. 2502^b); B. 455 non Velandes, sed Vêlandes; Gen. 997 pro holunge: hólunge (cf. ahd. huoljan); ubique þrôvjan pro þrovjan scribendum esse docet ahd. druoên et drnoan; (Andr. 180 þreôvjan). Cf. exempli causa El. 839 geþrôvade. Gen. 1762^b non vriðende sed vrîðende legendum est (Grein. Gl. II 743); neque minus infinitivo quoque vrîðjan tribuendam esse vocalem longam docet Andr. 768: mân vrîðode. —

Porro in his versibus:

B. 1180^a et Gen. 1745^b metod-sceaft seón

B. 3097^b beorh pone heán

Gen. 16 Heora líffreán

1852 Heora folcfreán

2084 viðer-trod seón

contractas formas pro dissolutis cedere mox infra demonstrabo. Neque minus in versibus

B. 188 freoðo vilnjan

432 Heorot fælsjan

1662 vlitig hangjan

1843 guman þingjan

2045 higes cunnjan

Gen. 979 tiber sceávjan

(et cf. 1881, 2453, 2846) formas vilnjan etc. pro vilnigean etc. cedere infra exponam.

Quibus omnibus absolutis restant perpauca et in Beóv. et in genesi hemistichia, in quibus, quum tribus arsibus utantur, pro quarta thesis occurrat alia atque praefixo vel proclitico syllaba expleta. Quorum, ut plurimos emendemus certis causis adducimur.

Nam ad Beóv. v. 2714^b jam, priusquam hanc metricam quaestionem inivi, exemplaris mei in margine pro bealonîð veóll scripseram bealonîðe veóll;

Non enim bonam sententiam praebent verba:

on breostum bealonîð veóll áttor on innan
ubi bealonîð, quippe cui áttor appositionis loco adjectum sit, nullam nisi generalem perniciem significationem habere possit; quod fieri posse nego atque pernego, quum nîð, ubicunque occurrit, significet contentionem vel impetum aut odium vel inimicitiam. Quam ob rem si pro nominativo bealonîð legimus bealonîðe instrumentalem, sententia procedit satis bona: „Es wallte in seiner Brust das Gift mit verderblicher Feindschaft.“ et cf. B. 2404:

háfde þá gefrunen hvanan sió faehð árás,
bealonîd biorna. (cf. Gûðl. 781).

Nec minus corruptus videtur Gen. v. 2320^a

ymb seofon niht,

ubi, non, ut „post septem noctes“, sed ut „post septenas noctes“ verbis exprimatur, cogitationem connexus efflagitat. Et quum Seel 10ª hemistichium occurrat:

symble ymbe seofon niht

etiam nostro loco symble adiciendum esse puto. (E tribus alliteratione coniunctis vocibus una oppressa est.

Beóv. 3181 Greinius in biblioth. anglos. B. 1 exhibet vóruld cýningà (cf. §. 4), id quod Thorkelinus in manuscripto legerat; at in speciali Beóv. editione Grundt-

vigum secutus scribit „voruld-cyning“. Tamen non dubito, quin voruld-cyninga recipiendum sit. Si enim post voruld-cyning comma ponimus, sententia redditur inepta („sie sagten, daß er ein Weltkönig gewesen wäre“); sin Greininn secuti commate omisso versus 3182 et 3183 (mannum mildust and monþværust, leódum lîðost and lofgeornost) non appositionis, sed attributi loco ad voruld-cyning adicimus, huius attributi maior ambitus nonnihil offensionis habere videtur. Accedit, quod genitivus pluralis ante superlativum multo usitator est, quam casus superlativi ipsius. —

Beón. 4. Greinnus exhibet hemistichium

„scaðen-þreátum“.

sed Wanley in manuscripto legit sceaðena, cf. Heyne edit. Beón. p. 81.

B. 984^b foran æghvyle; qui versus nescio an ex eo excusationem petat, quod æghvyle contractum est ex âgehvile ita, ut thesis procedat praefixo expléta. Ceterum levissima mutatione scribi potest „beforan“. Cf. §. 5.

Gen. 2288 viðerbreca | vera cneórissum; scribo vrâð viðerbreca ratus tertiam alliteratione iunctarum vocum rursus oppressam esse.

Gen. 1112^c sunu selfa; videtur ante sunu : þisne addendum esse.

Gen. 2443 eodon sôna; scribo gecéodon sônà.

Sed in Gen. 1240^b súnu Nòes et 1551^a súnua Nòes nihil aut oppressum aut corruptum est. Versus enim, in quibus aliena nomina propria exstent, legibus, quibus ceteri versus adstricti sunt, non cedere mox infra demonstrabo.

Restant iam quatuor versus de quorum emendatione cogitari non debeat.

Gen. 1307 fiftiges vîd. et 1308ª þrittiges heáh; nescio, an neutralis substantivi fiftig stirps an-

tiquiore tempore fuerit fiftigi, ita ut fiftiges pro fiftigjes procedat.

Phoen. 92 glädum gimme et 303 gladum gimme quibus de versibus quid certi dicam, confiteor me ignorare. An gim substantivum, quippe quod e latina lingua in Anglosaxonicam illatum sit, simili, quo aliena nomina propria, modo versum disturbat? (cf. p. 40).

At Beöv. 2940 prius hemistichium non cum Heinio distinguendum est post volde, sed post sume, et 2299 non post beaduveorces, sed post hvîlum et 773 non post foldbold sed post he. — Et Beöv. 2679 — 2680 hemistichia non distinguenda sunt:

2679^b m ägen-strengo

2680^a slôh hildebille

sed 2679^b m ägenstrèngò slôh

2680^a hildebille

et Gen. 976^b — 977^a non

976^b brego engla

977^a beseah on Abeles giêld

sed:

976^b brégo énglà beséah

977^a ón Ábelès giêld.

Converto me nunc ad ternarios versus thesi prorsus carentes, quorum alteros ex speciali quodam habitu excusationem petere, alteros emendandos esse videbimus. Ac primum quidem hie versus similes sunt:

B. 116 heán hûses

528 neán bîdan

629 ât Vealhþeón

820 feorh-seóc fleón

1036 on flet teón

1264 mandreám fleón

1275 deáðvîc seón

1883^a âgendfreán

1926 heá halle.

Gen.	868 ^a	liffreá mîn
	1387 ^b	heá beorgas
	1493	freán hýrde
2141 et	2237	âgendfreán
	2091	ôðle niór
	2507	mid cvealmpreá
	2545	Grâp heáhpreá
	2720	ánd veorcþeós
	2783	mîn svæs freá
	2877	heá dûne (cf. p. 34)

quibus in omnibus occurrunt contractae formae, quas si dissolvimus, quaternarios versus recte conformatos ubique efficimus. Quae enim earum dissolutae syllabam radicalem habent productam, eae et medio versu et in fine exstant: at quae dissolutae radicalem syllabam habent brevem, eae nisi in fine versus non occurrunt. Nimirum illae sive medio versu sive in fine dissolutae versum efficiunt quaternarium, at hae non efficiunt nisi in fine (§. 4).

cf. Beón. 1275 deáðvíc seón (= séhân)

Cri 1417 mânvealín seón (= séhân)

cf. Cri 1581.

Atque contractas has formas ad versus fingendos re vera eandem, quam dissolutas vim habere certissime evenit etiam e v. Gen. 2507^b. B. 629^b. Gen. 1813^b et aliis eius generis, in quibus, nisi contractae formae pro dissolutis cederent, falsa alliterationis conditio fieret (cf. §. 8).

Neque mirum videtur, quod Anglosaxones de formis gân et gæð idem, quod de contractis, sentiebant, quamquam re vera contractae non sunt. Apparent enim hice versus:

B. 386 hât in gân

2034 et 2054 on flet gæð

Gen. 2234 on bed gân

2354 sôð forð gân

Cri 1071^b andvearð gæð

Andr. 776 and forðgân

qui non plus offensionis, quam heán hûses etc. habere videntur.

Porro similes sunt hie versus:

B. 451 leng sorgjan

720 rinc sîðjan

796^b feorh ealgjan

808 feor sîðjan

971 lâst veardjan

et cf. 1412^b, 1426^b, 2108^b, 2409^a, 2589^b, 2605^b, 2652^a, 3008^b, 3025^b, 3133^a

Gen. 1311^a svart svi rjan

154^b fûs sîðjan

329 vord veorðjan

cf. 353, 855, 863, 1258, 1556^b, 1577, 1844, 1903^a, 2221, 2317, 2453, 2783 (cf. p. 34) quibus in omnibus qui occurrunt infinitivi, pertinent ad verba, quorum stirps antiquitus in ô desiit et radicalem syllabam habuit longam. Quum autem appareant tales versus:

B: 787^b sâr vâñigean

1222^b veras éhtigead

1391^b gáng sceávigean

2748^b géaro sceávige

Gen. 2591 léng éardigean

2846 eýning cóstigean

52^b mägyn bryttigean

etiam formas sîðjan, sorgjan etc. eandem, quam vâñigean vim habere ad versus fingendos, ut a priori facile intelligitur, ita certissimum fit

e Beóv. 1819^b pät ve fundjað

et Gen. 1758^b pâm pe vurðjað, ubi, ut fundjað et vurðjað pro triyllabis cedant, alliterationis condicio

efflagitat (§. 8) Reducendas autem esse puto formas sceávjān et sceávigeān ad antiquiores sceávôjān etc. quae exstant in evangel. harmonia saxonica. et cf. saxonicos versus: úp síðôjān etc. (cap. II §. 3).

Ceterum ne, quid velim, ignores, nequaquam puto trisyllabas formas sceávigeān etc. in libris scribendas esse neque magis dissolvendas esse ubique contractas formas, ut heān etc. sed potius agnoscendas esse censeo licentias metricas, quae tamen manaverint ex antiquiore linguae statu: proinde ac in Homericis poëmatis consonante v et aliis oppressis ortae sunt licentiae quaedam metricae. —

Jam quod ad Gen. v. 1413^a (lytligan eft) attinet, utrum verborum ordo invertendus, an medio quoque versu accentuatio lýtligān patienda sit, discernere non audeo. —

Venio ad aliud quoddam genus, cuius hinc in genesi versus apparent

v. 1241	ôðer Cham
1623	fär Noes
1423	eare Noes
1551	Sem and Cham
1617	Chus and Cham
1736 ^b	on Carran
1963	of Sennar
2241	við Sarran
2727 et 2760	tô Sarran

cf. p. 36 et Jul. 25 Helisaeus. 28 Julianan quibus aliena nomina propria excusationem praebent. Alieno enim nomine proprio in versu apparente leges metricas disturbari et rythmum reddi confragosum etiam ex eo patent, quod infra de alliteratione disputabo (§. 8).

Quibus omnibus absolutis perpauci restant versus ternarii iique, qui facillime emendari possint.

B. 1546^a brād brûnecg; Heinii recte scripsit brād and brûnecg cf. Byrhn 63: brād and brûnecg.

Beóv. 1759^a secg betsta; Heinii optime secg se betsta.

Beóv. 1871^b pegen betstan; scribendum est pégnà betstàn; nihil perversius est, quam quod Heinii proponit (ed. Beóv. II. p. 96) pegen vocem duos accentus ferre. Quod ad demonstrandum quos versus affert, eorum prior (Andr. 528^a pégen gepúngen) ternarius est, alter (Sat. 388 pégen mid preáte) justus quaternarius.

Beóv. 1404^b gegnum fôr; Heinii: gégnùm fôr pá.

Gen. 2058^b eáð mihte; sed eáð et êð et ýð sunt non positiva, sed comparativa adverbia, ut leng, sêl etc. Quum autem sententiarum connexus potius positivum quam comparativum poscat, scribendum est eáðe.

Gen. 1515^a holmes hläst; sed liber ms in v. 1515^b non exhibet heofonfuglas, ut Dietricus scripsit, sed genitivum heofonfugla; quam ob rem in versu aliquid oppressum esse censeo.

Gen. 2614 folc unrîm; sed cf. Cr. 569 fólces unrîm.

Gen. 2557 svôgende | forsvealh eall eador; quo in versu facile svôgende lêg scribi potest, ut Beóv. 3145.

Gen. 1718^b Greinii et Dietericus scribunt pro: dêmað drihta bearnum, id quod lib. ms. exhibet: dêmað drihta bearn. Sed non dubito, quin dativus bearnum recipiendus sit, quum Sat. v. 299 legatur „dêman ve æror lifigendum“. In utroque enim versu dêman verbum intransitive usurpatum significare videtur „superare“ „vorzüglicher sein, als —“.

Et in Satanae quidem versu, quam quis aliam significationem dêman verbo tribuat, non intellego. Quod autem Greinius proponit Gl. I. 188 plane perversum est.

Gen. 2613^a âgen bearn; sed hire genitivum, quem Greinius ad 2612^b adiecit ante âgen bearn in v. 2613^a pouendum esse certum est, quum hire vel his et âgen bearn, ubicunque occurrunt, in uno eodemque hemistichio coniuncta sint. Greinium autem consilio et ex industria hire genitivum ad v. 2612 adiecisse me non fugit. Nimiram censuit in versu 2612

gódcunde béc | pät séó gíngre
alliterationis condicionem falsam esse (§. 8). Sed gingre et ceteri comparativi non minus sunt contractae formae, quam heán, fleón etc., quum in iis ante r consonantem antiquitus aut i aut ô vocales locum habuisse nemo ignoret. Contendo igitur contractam gingre formam pro dissoluta „géongôro“ cedere; (cf. §. 8) neque minus Gûðl. v. 720:

feóndas âfyrdē. | Hvýlc väs fäggerre

et El. 242: mägen fäggerre

ex eo, quod contracta forma fägerra ad versum fingendum eandem, quam dissoluta, vim habet, excusationem petere videntur. Cf. Hêl 760 superlativum fagarôsta. Atque in aliis quoque vocibus vocalis per synopen oppressae vis remanet. Cf.:

Phoen. 506, Jul. 688, El. 1260 versum

äpplede gold

in quo äpplede vox cedit pro äppélede. Cf. Otr. II, 6, 23

er wäs thes áphules frón

et Gûðl. 34: hyhta hÿhst, ubi hÿhst eandem, quam hÿhest, vim habet.

et Gen. 1521 sávI-dréóre (et sic saepius), quocum confer. Beóv. 2693 sávuldréóre.

§. 6.

Jam quaestione de ternariis hemistichiis ad finem perducta vix opinor erit, qui binaria cupidius amplectatur. Quae autem eius generis reperi, singillatim perstringam.

Ac primum quidem hi versus similes sunt:

- Beóv. 25   man geþeón
 Gen. 1938   Loth onfôn
 Cri 1032^a   leoðum onfôn
 et Gen. 1581   gesceávjan
 El. 679   geclænsjan
 Cri 144^a et 320   gefælsjan
 Gûðl. 1148   âsânjan
           1150   âsundrjan

quos ad versus idem pertinere, quod iam identidem de contractis formis adnotavi, facile intelligitur.

Deinde Beóv. 2488ª liber ms. exhibet hreás blâc ubi Greinius et Heinus scribunt hreás heorublâc, qua medela versus nequaquam sanatur, quia Anglosaxones ternarios versus, in quibus aut praefixum sive procliticum aut contractae formae non apparerent, non finxisse superiore paragrapho satis demonstrasse mihi videor. Quum autem B. 2831 versus occurrat „hreás on hrûsan“ etiam nostro loco scribendum videtur Hreás blâc on hrûsan. E tribus enim alliteratione coniunctarum vocum unam rursus oppressam esse puto.

Restant tamen versus binarii, quos emendari vetat habitus eorum proprius:

- B. 511   ne léof ne láð
 El. 572   ne ær ne síð
 Gûðl. 1065   ne sâr ne sórg
 Phoen. 56   ne sorg ne slæp

Jul. 591 ne féax ne fél
 592 ne líc ne léóðu
 Andr. 542 ge nêh ge féor
 Andr. 1424 ne sýnn ne báu
 et Andr. 459^b iú and nú.

Atque nihilo magis dubitari potest de hisce versibus:

B. 1870^a gecýste pá
 2516 gegrêtte pá
 620 ymbéode pá
 Gen. 2589 ne dórste pá
 B. 1408 aferéode pá
 2345^a aferhógode pá

(et Beóv. 652 grêtte pá, id quod liber ms. exhibet, mutandum est in gegrêtte pá).

Quos versus ne ternarios esse credas, tibi in animum velim reducas ea, quae supra §. 2 disputavi; scilicet verbalis formae ultimam in brevem vocalem desinentem, nisi ei altera syllaba gravis succedat, ietui non sufficere. Quae regula, quum ei in quaternariis versibus perpauca exempla repugnent, in ternariis, ut qui severioribus legibus adstricti sint, certo non laesa est. Idcirco facere non possumus, quin versus illos censeamus esse binarios. Excusationem autem petere videntur et hi et ne leóf ne làð etc. e certo verborum ordine, quo quasi formulae quaedam species procedat. Et confer ternarios, quos superiore paragrapho attuli;

B. 3157 gévorhton pá
 34 álédón pá
 Gen. 1697 tofóron pá.

Restat iam Gùðl. 578:

ealra pâra gifena | þe góð gescôp
qui versus verbis transpositis facile emendatur:

éalra gifená | þára þe góð gescôp.

§. 7.

Versus et sine ulla anacrusi et cum monosyllaba in Anglosaxonicis poëmatis saepissime occurrunt. Atque bisyllaba anacrusis, si minus saepe, tamen satis saepe reperitur, et ea, quae per syncopen vel synalöphen monosyllaba fiat, et quae nullo modo reddi possit monosyllaba.

B. 694^a ac hie háfdon gefrúnèn

1249^b svylce híra mándrihtèn

1339^b volde hýre mæg vrecàn

1407^a pâra þe mid Hrôðgàrè

250^a náfne him his vlite leóge

3057^b efne svá hvýlcum manne

Gen. 488 þær is éalra fræna mæste

277 hvílum tô gebéde féollon

2298 efne þá he ón vóruðe

et saepius.

At trisyllaba anacrusis ea, quae recitatione non bisyllaba reddi possit, nusquam occurrit.

Nam in his hemistichiis:

Cri 1360^a þonne ge hýmíð síbbum sóhtun

Cri 1335^a þonne he ofer véorudà gehvýle

Cri 990^a þonne hit ænig ón móðe

dubitari non potest, quin þonne particula recitanda sit, ut þon, quum in libris interdum þon pro þonne scribatur. Cf. Grein. Glossar II 560.

Et Beov. 1626^b þára þe hæ him míð háfðe

Beón. 1461^b þāra þe hit on mǫndum bevað
 particula þe post þāra per syncopen opprimitur; vide,
 quae mox infra talis þe particulae syncopes exempla
 affero.

Quae autem trisyllaba anacrusis et in Greiniana et
 in Heiniana editione Beón. 2526 exstat, certa emendatione
 tollitur. Versus enim 2524^b — 2526 Greinius sic ex-
 hibet:

2524^b Nelle ic beorges veard

2525 (feónd) oferfleón | fôtes trem

2526 ac unc sceal veórðan æt véallè |
 svâ unc Vyrð geteóð.

In versu 2525 feónd vocabulum a Greinio additum
 est, quod manuscripti oferfleón fôtes trem versus
 longi modum non explere sensit. Tamen etiam feónd
 vocabulo adiecto versus nequaquam sanatur, quum verba
 fôtes trem alteri hemistichio non sufficiant (§. 5). Sed
 ut v. 2525 brevior, quam licet, ita v. 2526ª longior est.
 Quam ob rem dubium esse non potest, quin verba ac
 unc sceal ad v. 2525 pertineant. Atque versus cer-
 tissime mihi videor emendasse sic:

2525 oferfleón fôtès trém | æc unc fæhðo sceal

2526 veórðan æt véallè | svâ unc Vyrð geteóð.

Fæhðo enim vocem non modo alliterationis con-
 dicio poscit, sed etiam sententia, quum veorðan sine
 subiecto et quasi absolute usurpatum in totis carmini-
 bus iterum non occurrat. Ceterum tertia vocum allite-
 ratione iunctarum rursus oppressa est. Et cf. Byrhn.
 247 fleón fôtès trým | æc vîlle fúrðor gán

Quod iam ad ceteras versus theses attinet, in anglo-
 saxonice carminibus, ut in theodiscis, nulla nisi mono-
 syllaba thesis adhibetur; quae enim occurrunt bisyllabae,

per syncopen, vel per vocalis et ante vocalem et ante consonantem elisionem facillime remouentur. Vocalis autem ante vocalem et in monosyllabis et in plurium syllabarum vocabulis eliditur; ita tamen, ut bisyllaba ultimae vocalem non amittant, nisi ante vocem in thesi exstantem. Et monosyllaborum per synalöphen oppresorum exempla rarissima sunt, tamen certa:

Beöv. 1425^a gésàvon þà äfter vätère

1665^a afslóh þà ät þære säcce

Gen. 961 gesæton þà äfter synne

491^a véarp hīne þà on výrmes líc

El. 847 ásetton þà ón gesýhðe

237^a Léton þà äfter fífelvég

Jul. 650 ongón þà on fleám scéacan

et Gen. 2305 Léófa svà ic þe lære

quae exempla synalöphes nec synacresis esse elucescere mihi videtur ex Otfridi usu, quo sô particulam per synalöphen nec synaeresin opprimit. Cf. Otr. II, 17, 5 ir síe sô ih íwig héize. F. sih; III, 3, 24 sih = sô ih III, 4, 14 sô er. V. sô er P. ser F. III, 14, 83 sô es V. et P. ses F. etc.

Quae autem alia monosyllaba ante vocalem oppressa invenimus, talia sunt, ut ante consonantem quoque per syncopen removeantur; velut

Gen. 1059^b þára þe äðelíngas

Cri 894 þára þe ár óððe síð etc.

At in polysyllabis vocibus multo saepius ultimae vocalis eliditur:

Beöv. 609 gehýrðe on Beóvúlfe

9183^a Hýrðe ic pät þam frätvum

492 Vên' ic pät he vülle

1822^a gif ic þónne on éorðan

1485^a mäg þónne on þam gólde ongítan

1298^a þone þe héo on ráste ábreát

Gen. 422^a vúrðran micle and mótan

469^a móste on écnisse

607 þe hire ær þâ siene onláh

2501^a álæde of þýsse léodbyrig

et saepius.

Et in trisyllabis:

Beóv. 3098^b míceln and mærne

Gen. 607 Svícode ýmb þâ sávle

Andr. 565 sveotulra and gesýnra

Cri 831 ferðvêrige onfôn.

Ante consonantem autem saepius opprimitur þe particula relativa, et maxime post þâra genitivum.

Beóv. 1578 þâra þe hé gevorhte

Gen. 2095 þâra þe víð svâ míclum

1298^a þâra þe lýft and flód

Cri 1068^b þâra þe síð óððe ær

cf. El. 975, Gûðl. 388. Andr. 976, 1144 et saepius:

et Beóv. 3056^b séalde þám þe he vólde

Byrhtn. 14 þâ hvíle þe hé mid bándum

Deinde ge- praeifixum oppressum legi:

Beóv. 1230 þégnas sýndon geþvære

2638 þe he úsic on herge geceás

cf. Gen. 820^b. Cri 345^a, 254^a. Beóv. 1671^a. Cri 1128, 1461, 1473. Gûðl. 608. Andr. 797^b, 804. Adnr. 1406 et saepius.

Sed ne particula negativa nescio an oppressa sit in hisce versibus:

El. 631^b ge he þà rôde ne tæhte (?)

Beóv. 1993^b sîðe ne trûvode (?)

et be- praefixum in hisce:

Cri 807^a Laguflôðum bilôcan (cf. Hêl. 2725^a,
4429, 3079)

Kl. 41 þe mec on þissum lífé begéat.

Praeterea in adiectivis in -ig, ut ænig, môðig, hâlig etc. saepius ante g consonantem vocalis per syncopen opprimitur

cf. Gen. 503^b eväð þät þe æneges scéates þearf

2367^a hálige hîgetréóva

El. 355 hálige hîgefrôfre

cf. Andr. 580, 680, 802, 803 et saepius. Et cf. Gen. 1850 môðgum et in Beóv. formas môðges môðge, ænge etc.

Atque Cri 978^a tobrócene búrg-véallas, est tobrocene participium recitandum, ut tôbrocne cf. 941 âbeátne, 1357 gebundne, 1539. 1647 bevundne.

Quibus omnibus absolutis paucos versus afferam, qui longiores, quam licet, procedunt; et quod in iis expungendum esse censeo, breviter uncis includam.

Cri 1363^a Onginneð (þonne) tô þam ýflum

Cri 1366^a Ne þurfon hí (þonne) tô méotude

Seefahr. 94 ne mäg him (þonne) se flæschôma
et:

Cri 1653^b líf butan (ende) -deáðe,
scribae, dum scripturus est líf butan deáðe (cf. Müllenhoff und Scherer Denkm. p. 255) in mentem venisse videtur formula butan ende, quae saepe occurrit in carminibus. (Cf. Cri 271 â butan ende.)

Cri 1050^a ne sínd(on) him dæda dýrne.

§. 8.

Quam legem Schmeller (Abb. der bair. Acad. B. 4; 1847) e Saxonice versibus enucleavit, ut syllaba, quae alterum versus longi hemistichium alliteratione ad prius annectit, non minus una syllaba acuta aut duobus minore accentu instructis excipi debeat, eam ad Anglo-saxonica quoque carmina pertinere iam ab aliis visum est. Quam regulam, quae ei exempla primo obtutu videntur repugnare, re vera potius confirmant. Ac primum quidem hi genesis versus similes sunt:

1504^b p̃â he Nôc

154^b nênde ṽæron Phercôba

1876 p̃ât hie tô Bêthlem

2742 p̃e hé víð Sárran

quos ex alienis nominibus propriis excusationem petere facile intelligitur (§. 5). — Deinde in

Beóv. 1819^b p̃ât ve fúndiað

Gen. 1798^b p̃â p̃e vúrðiað

Cri 89^b p̃é ge váfjað

Cri 401^b ánd vúldriað

Cri 1683^b p̃é nô tydriað

Cri 160 p̃ât p̃ec véorðjen

Gûðl. 577 and him p̃oncián

formae fundiað etc. pro fundigað etc. cedunt (§. 5).

Restat iam in genesi v. 2769^b

p̃äs p̃e hine on voruld

ubi verbis transpositis scribendum est:

p̃äs p̃e ón voruld híne. —

At Byrhtnôð 288:

Raðe veard ät hilde | Óffa forhéávèn
de emendatione cogitari non debet, quum etiam in aliis

carminis de Byrhtnôð auctorem veterum consuetudinem reliquisse doceant hae formae: 1) coniunctivi praesentis plur. in -on: 32 forgyldon, 33 dælon, 56 gangon, 61 syllon cf. Alfr. Tod 9 blission; et 2) dativi plur. in -on 129 Denon, 217 on Myrcon, 266 on Norðhymbron, 270 hvilon cf. Alfr. Tôð 15 munecon (cf. Exod. 127 MS.: sveoton).

Sed quum in Saxonica evangel. harmonia in compositis alterius partis syllaba radicalis saepius pro acuta cedere possit, ita aut versus reperiantur quales sunt hīc:

1401 mánnô barnun, that sie | farstándan
iúwan móðsebon

vel

8 berethhtlīco án buok | hwô sia sköldin is
gibóðskip

in Anglosaxonicis quidem carminibus, quae eius generis occurrunt exempla, ex iis manifestum fit in universum Anglosaxones licentiam illam non adhibuisse.

Cf. Beóv. 16^b Hím pás líffréa

1934^b néfne sínfréa

Gen. 16^b héora líffréán

1813^b ôð pät brôh-préa

2507 mīd cvealm-préa cf. Cri 15^b

quibus in versibus contractas formas eandem, quam dissolutas, vim habere ad versus fingendos, iam puto nemo erit, quin intelligat.

In genesi autem v. 2761^b hāfde vordbeót verba transponenda esse ex eo patet quod verbalis formae ultima brevis syllaba gravi non succedente in genesi rarissime ictui sufficit (§. 2). At Byrh. 75:

vīgan vīgheardne | se vās hāten Vūlfstān
emendare nolis cogitato, quod modo de hoc carmine disserui.

Quum autem composita, velut vord-beót etc. sic non usurpata esse credendum sit, tamen in iis compositis, quorum altera pars incipiat a praefixo ge-, huius alterius partis syllabam radicalem ut acutam sensisse Anglosaxones evenit ex hisce versibus:

Beóv. 1750

fættè beágas | and hé þá fórðgesceaft

Cri 674^b þonne gárgetrúm

Cri 1184^b þeáh he ferðgevit

et cf. Cri 1415^b þát mín hórdgeveorc

et cf. Phoen. 301^b eág-gebyrd 342^b vilgedriht Jul. 42 feoh-gestreón Andr. 217 gûðgevinn 301^b feoh-gestreón 1429 feorhgedâl Andr. 1658 sinc-gestreón Gûðl. 41 voruldgestreón 836 gâstgedâl Gûðl. 981 ingefeól El. 327 fyrngemynd Gûðl. 1115 ingesone.

§. 9.

Exstant in Anglosaxonicis carminibus praeter ternaria et quaternaria hemistichia longiora quoque, quae, quum omnia legibus, quas superioribus paragraphis exposui, respectis sex ictus habere possint, pars autem non plus sex, pars non minus, pro senariis habenda sunt. Et in carm. de Beóv. eius generis sunt: 1163—1168, 1705—1707, 2996—2997, qui omnes ad recentiores carminis partes pertinent. (H. Z. 1869); versus autem 1485—1486, quos Heinius pro senariis habet, iusti quaternarii sunt:

Mæg þonne ón þam gólde ongítan | Géata drihten
geseón súnú Hréðles | þonne hé on þát sínc stárað.

Multo plures senarii reperiuntur in genesi:

252—261. (v. 257 prius hemistichium post dreámas

distinguendum est et in altero scolde verbum expungendum).

282 — 285, 287 — 289, 291 (de 286 vide infra)
295 — 296, 299 — 304, 306 (de 305 vide infra) 388 — 389,
391 — 397, 400 — 408, 410. (404 pro *hyldo* scribendum est *hyld*);

430 — 431, 434, 438, 444;

499 — 500, 507 — 508, 543 — 546;

758 — 761; 1015 — 1019, 1021;

2404 — 2405 (*únlytel spell*); 2865 — 2867;

Neque modo acervatim, verum etiam passim et singulatim eius generis versus occurrunt; cf. 235, 239, 342, 370, 489, 592, 625, 708, 385, 564, 613, 679, 706, 755, 1601, 2149.

Atque quum in singulis, quos adhuc attuli, versibus longis utrumque hemistichium senarium sit, non desiderantur versus longi, quorum alterum hemistichium quaternarium, alterum senarium sit; cuius generis haec certa exempla reperiuntur:

2142 vórdum mînum | nis vórułdféoh, þe íc me ágan
ville

2182 fágen fréobearnum | fáste mýnteð ingepancum

2326 bearn be brýde þínre | þone sculon búrhstittendè

2868 mæn mid siðjan | mæg vās his ágen þridða

cf. 286, 306^a

et cf.

322 Lágon þá óðre fynd on þam fyre | þe ær svā
feala hæfdon

323 gevinnes við heora valdend | vite poljað

359 þeah ve hine for þam alvealdan | ágan ne mōston

678 Nū hābbe ic his her on hānda | hērra se gōða

In carmine de El. senaria hemistichia exstant 582—588; 609—610 (610 cedit rêx forma pro rêces; rêx enim (fumi) puto scribendum esse, cf. 578—581). — Quae in ceteris Cynevulfianis carminibus exstant senaria hemistichia longum est enumerare.

V I T A.

Natus sum Hermannus Fridericus Paulus Schubert d. X. Jul. MDCCCXLVII Meseritzi patre Jahanne nunc temporis in seminario Cussalinensi exercitationes musicas moderante, matre Augusta e gente Jockischiana caris mihi et adhuc superstitibus. Litterarum rudimentis imbutus sum primum in ludo quodam privato, deinde in schola publica Meseritzi; unde quum pater Cussalinum transmigraret, huius oppidi gymnasium frequentare coepi. Maturitatis, quod dicunt, testimonio instructus inde a vere anni MDCCCLXVI per unum semestre Gryphiswaldae, per septem Berolini philologiae studio operam navavi. Scholis interfui Gryphiswaldae vv. dd. Bücheler, George, Höfer; Berolini vv. dd. Bonitz, Haupt, Hübner, Kirchhoff, Müllenhoff, Steinthal, Trendelenburg, Weber, quibus viris optime de me meritis gratias ago quam maximas.

T H E S E S.

---

1. **P**laut. Capt. v. 148 — 162 poetae abrogandos esse contendo.
  2. In carmine anglosax., cuius titulus ab editoribus constitutus est „Klage der Frau“ vel „Klage der verbannten Frau“ (Grein. Bibl. I. 245) versus 1—5 spurios et titulum illum falsum esse censeo.
  3. Hêl. 1662 verba ên forlâtan contendo idem significare atque anglosaxonicam formulam ân forlætān (contra cf. quae annotat Grimmus ad Andr. 1288) et v. 1184 ên forlêtun scribendum esse pro ênna forlêtun.
  4. Phoen. 191 (Grein. I. p. 220) pro þurh gevittes vylm scribo þurh gehittes vylm.
  5. Cri 1603 (Grein. I. p. 189) pro lîf and deáð scribendum est: lîg and deáð.
  6. Exod. 581 scribendum est:

banda hôfon halsvurðunge

i. e: manu sustulerunt monilia.
  7. Hiatus in senariorum iambicorum caesura penthemimere et post quartum pedem septenariorum troch. a Plauto non adhibitum esse contendo nisi post syllabam in vocalem longam vel in m liquidam exeuntem aut post infinitivos.
-

**University of Toronto
Library**

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

**Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED**

